

Ваҳйи Исои Масеҳ — Шумораи даҳ

Чанг дар Осмон

Jeff Pippenger

2023-11-03

Баҳси бузург миёни Масеҳ ва Люсифер (Барандаи Нур) дар осмон оғоз ёфт, ва Худо мухлати имтихонро иҷозат дод. Вақте Люсифер исёни худро паҳн кард, муддате иҷозат дода шуд, то самари исёни Барандаи Нур зоҳир гардад. Ҳангоме ки Худо муайян кард, ки давраи имтихон ба поён расидааст, номи Люсифер аз Люсифер, Барандаи Нур, ба Шайтон, Душман, табдил ёфт. Барои Шайтон ва фариштагоне, ки дар исёни ӯ ҳамроҳ шуда буданд, давраи имтихон ба анҷом расида буд, ва онҳо аз осмон ронда шуданд ва ба оташи абадӣ маҳкум гардиданд.

Он гоҳ ба ононе ки дар тарафи чап ҳастанд низ хоҳад гуфт: Аз ман дур шавед, эй лаънатшудагон, ба оташи абадӣ, ки барои иблис ва фариштагонаш муҳайё гардидааст. Матто 25:41.

Муборизаи бузург миёни Масеҳ ва Шайтон баъдан ба боғи Адан расид, ва Худо бори дигар замони имтихонро дар бар гирифт. Вақте ки Шайтон Худоро ба дурӯғ гуфтан дар бораи марг ва меваи дарахт муттаҳам кард, ва Ҳавворо фиреб дод, то ба исёни ӯ ҳамроҳ шавад, боз як мухлати вақт иҷозат дода шуд, то самароти исёни Шайтон бар замин, чунон ки дар осмон буд, зоҳир гардад. Дар он ҷо Шайтон номи иловагии Иблисро гирифт, ки маънояш «Тӯҳматгар» аст. Вақте ки замони имтихон (барои писарони Одам, ки ба исёни Шайтон ҳамроҳ шудаанд) ба поён мерасад, он писарони Одам ба оташи абадӣ маҳкум хоҳанд шуд.

Ва дар осмон чанг бархост: Микоил ва фариштагони ӯ бар зидди аждаҳо чангиданд; ва аждаҳо ва фариштагони ӯ низ чангиданд, аммо ғолиб наомаданд; ва дигар ҷое барои онҳо дар осмон ёфт нашуд. Ва он аждаҳои бузург, он мори қадим, ки Иблис ва Шайтон номида мешавад, ва тамоми ҷаҳонро фиреб медиҳад, берун андохта шуд; ӯ ба замин андохта шуд, ва фариштагони ӯ низ бо ӯ андохта шуданд. Ваҳй 12:7–9.

Чанг дар осмон дар ибтидои муноқишаи бузург чангро дар анҷоми муноқишаи бузург тасвир мекунад, зеро Алфа ва Омега ҳамеша интиҳои ҳар чизро ҳамроҳ бо ибтидои он нишон медиҳанд. Тавсифи чанге, ки дар осмон ба амал омад, бо аломати бузурге дар осмон оғоз меёбад.

Ва дар осмон аломати бузурге падида омад: зане, ки бо офтоб пӯшида шуда буд, ва моҳ зери пойҳояш, ва бар сараш тоҷе аз дувоздаҳ ситора. Ва ӯ ҳомиладор буда, аз дарди зоиш фарёд мезад ва аз азоби таваллуд ранҷ мекашид. Ваҳй 12:1, 2.

Ҳангоме ки муноқишаи ниҳони муборизаи бузург миёни Масеҳ ва Шайтон ба вуқӯъ мепаивандад, дар ҳоле ки ҳанӯз замони имтиёз идома дорад, майдони чанг дар Ваҳйи Исои Масеҳ ҳамчун дар осмон тасвир шудааст. Ин ҳақиқат ҳоло аз мӯҳр кушода мешавад. Ҳавворӣ Павлус аз се осмон сухан мегӯяд.

«Ҳавворӣ Павлус ӯанӯз дар айёми аввали таҷрибаи масеҳии худ имкониятҳои махсус дода шуд, то иродаи Худоро нисбат ба пайравони Исо биомӯзад. Ӯ “то осмони сеюм рабуда шуд”, “ба фирдавс, ва суханони ногуфтани шунид, ки ба одам раво нест онҳоро ба забон оварад.” Худи ӯ иқрор мекард, ки бисёр “рӯёҳо ва ваҳйҳо” аз ҷониби “Худованд” ба вай дода шуда буд. Фаҳмиши ӯ аз усулҳои ҳақиқати Инчил баробари фаҳмиши “бузургтарин ҳаввориён” буд. 2 Corinthians 12:2, 4, 1, 11. Ӯ дарки равшан ва комиле аз “пахно, ва дарозӣ, ва чуқурӣ, ва баландӣ”-и “муҳаббати Масеҳ, ки аз донишу маърифат болотар аст” дошт. Ephesians 3:18, 19.» Аъмоли Ҳаввориён, 469.

Чанги дар оғози муноқишаи бузург дар осмони сеюм оғоз ёфт, ва чанг дар анҷоми муноқишаи бузург дар осмони якум ба поён мерасад. Се осмон вучуд дорад: осмони якум осмонест, ки фазои сайёраи заминро ифода мекунад. Осмони дуюм офтоб, моҳ ва ситорагон аст. Осмони сеюм он чизест, ки хоҳар Уайт онро «биҳишт» номидааст, ва он ҷойгоҳи тахти Худоро ифода мекунад. Маҳз дар ҳузури худи маркази фармондеҳии Худо Нуровар — Люсифер — исёни худро оғоз намуд.

Осмони сеюм он ҷост, ки баъзе анбиё, аз ҷумла Ҳоҳар Уайт, дар рӯё ба он бурда шудаанд. Вақте ки Павлус дар он ҷо буд, ба ӯ таърихи бедор шудани устухонҳои хушки мурда, ки 18 июли соли 2020 дар кӯча кушта шуда буданд, ва воқеаҳои, ки пас аз он бо таваллуди яксаду чилу чор ҳазор ба вукӯъ пайвастанд, нишон дода шуд. Ба Павлус манъ карда шуд, ки он таърихро баён кунад, зеро он таърих ҳамчун таърихе муаррифӣ шуда буд, ки «гуфтан»-и он ҷоиз набуд. Павлус андаке бештар аз сӣ сол пеш аз он мурд, ки Юҳаннои Ваҳйбин рӯёи Ваҳйи Исои Масеҳро қабул кард. Юҳанно низ, мисли Павлус, он чиро, ки аз ҷониби ҳафт раъд «гуфта шуд», шунид, ва ба ӯ низ гуфта шуд, ки он чиро, ки «гуфта шуд», нанависад. Он чиро, ки ҳафт раъд «гуфтанд», бояд то анҷоми сеюмим рӯзи рамзие, ки ду шоҳид дар кӯча мурда буданд, мӯҳрзада боқӣ мемонд.

Ва ҳангоме ки ҳафт раъд овозҳои худро баён карданд, ман хостам бинависам; ва овозе аз осмон шунидам, ки ба ман мегуфт: «Он чиро, ки ҳафт раъд баён карданд, мӯҳр кун ва онро нанавис». Ваҳй 10:4.

Ҳамаи пайғамбарон дар бораи «рӯзҳои охир»-и довари таҳқиқӣ шаҳодат медиҳанд, ва он «рӯзҳои охир» махсусан 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфтанд, ва акнун онҳо ба он нукта расидаанд, ки мӯҳргузори оғоз меёбад. Мӯҳргузори дар поёни сеюмим рӯзи рамзие оғоз меёбад, ки дар давоми он ду шоҳиди кушташуда дар кӯча хобида буданд. Ҳамаи пайғамбарон бо якдигар мувофиқанд. Павлус майдони чанги чанги охири муҳлатии озмоишро дид, ки дар осмони якум ба амал меояд. Майдони чанги чанги охири муҳлатии озмоиш, ки дар дохили осмони якум ба амал меояд, бо майдони чанги чанги аввали муҳлатии озмоиш, ки дар осмони сеюм ба амал омад, мутаносиб аст. Шояд муайян кардани майдонҳои чанг ҳамчун чангҳои чанги муҳлатии озмоиш нолозим ба назар расад, аммо Шайтон, ки дар чанги аввал душмани Масеҳ буд ва дар чанги охир душмани яксаду чихилу чор ҳазор аст, медонад, ки вақти ӯ кӯтоҳ аст. Ӯ медонад, ки ин чангест, ки дар доираи майдони замони муҳлатии озмоиш қарор дода шудааст. Оё мо медонем?

Соли 1840 фариштаи қавӣ нозил шуда, паёми фариштаи аввалро қувват бахшид. Пас протестантҳои он насл озмуда шуданд, ва дар натиҷа ба онҳо номи исён пайваст, зеро онҳо духтарони Бобил хонда шуданд. Номи Люсифер низ дар замони имтиҳони муҳлатии ӯ тағйир ёфт. Фариштаи қавие, ки соли 1840 нозил шуд, намунаи пешакии он фариштаи қавии Ваҳй боби ҳаждаҳ буд, ки 11 сентябри соли 2001 нозил шуд. Тафтиши доварӣ ҳанӯз соли 1840 оғоз наёфта буд, зеро он ҳанӯз ҷаҳор сол дар пеш буд, вале протестантҳо ҳамоно тасвири нубуввати довариини зиндагонро пешкаш намуданд, зеро вақте ки фаришта соли 1840 нозил шуд, замони имтиҳони муҳлатии онҳо оғоз ёфт. Вақте ки фариштаи Ваҳй боби ҳаждаҳ соли 2001 нозил шуд, доварӣ дар осмон аз довариини мурдагон ба довариини зиндагон гузашт.

18 июли соли 2020 аввалин ноумедӣ барои ҳаракати фариштаи сеюм, ки бо аввалин ноумедии ҳаракати фариштаи аввал намунасозӣ шудааст, фаро расид. Дар ҳаракати ибтидоӣ, раванди имтиҳони протестантҳо дар нишонаи роҳи аввалин ноумедӣ ба анҷом расид, ва сипас имтиҳони ҳаракати аввал оғоз ёфт. Дар 18 июли соли 2020, раванди доварӣ қадами дигаре ба пеш гузошт, зеро паёме, ки мебоист дар поёни биёбони сеюм ним рӯз бирасад, на танҳо иҷрошавии комил ва ниҳони паёми Нидои Нисфи Шаб мебуд, балки он ҳамчунин ба таври набавӣ фарорасии мӯҳрғузориини саду чилу чор ҳазорро нишон меод.

Ва ҷалоли Худои Исроил аз болои карруб, ки бар он буд, ба остонаи хона боло рафт. Ва ӯ марди либоси катонӣ дар бар доштаре, ки давои котибӣ бар паҳлуаш дошт, хонд; Ва Худованд ба ӯ гуфт: «Аз миёни шаҳр, аз миёни Уршалим бигзар ва бар пешониҳои мардоне, ки барои ҳамаи зиштиҳои ки дар миёни он ба амал меоянд, оҳу нола мекунанд ва фарёд мекашанд, аломате бигузор». Ҳизқиёл 9:3, 4.

Раванди мӯҳр задани саду чилу чор ҳазор аз вақти таваллуди онҳо оғоз ёфт, ки ҳамчунин эҳёи онҳо буд. Паёми чор бод устухонҳои хушки мурдари зинда мегардонад, ва паёми чор бод ҳамон паёми мӯҳр задани саду чилу чор ҳазор аст. Ҳам Павлус ва ҳам Юҳанно аини ҳамон таърихеро диданд ва шуниданд, ки мо ҳоло дар он зиндагӣ мекунем, он таърихеро, «ки бисёр анбиё ва одилон орзу доштанд онро бубинанд». Таърихи ҳаракати пурқудрати фариштаи сеюм, ки бо ҳаракати пурқудрати фариштаи аввал тимсол гардида буд.

«Ҳамаи паёмҳои, ки аз соли 1840 то 1844 дода шудаанд, ҳоло бояд бо қувват баён карда шаванд, зеро одамони бисёре ҳастанд, ки роҳнамои худро гум кардаанд. Ин паёмҳо бояд ба ҳамаи калисоҳо расонида шаванд. »

Масеҳ гуфт: “Хушо ҷашмони шумо, зеро ки мебинанд; ва ғӯшҳои шумо, зеро ки мешунаванд. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки бисёр анбиё ва одилон орзу доштанд он чиро, ки шумо мебинед, бубинанд, вале надиданд; ва он чиро, ки шумо мешунавед, бишнаванд, вале нашуниданд” [Матто 13:16, 17]. Хушо он ҷашмоне ки ҷизҳеро, ки дар солҳои 1843 ва 1844 дида шуданд, диданд.

«Пайём дода шуд. Ва дар такрор кардани ин пайём набояд ҳеҷ таъхире бошад, зеро аломатҳои замон иҷро мешаванд; кори хотимаӣ бояд анҷом ёбад. Дар муддати кӯтоҳ кори бузурге анҷом дода хоҳад шуд. Ба таъйини Худо ба зудӣ пайёме дода хоҳад шуд,

ки ба фарёди баланде табдил хоҳад ёфт. Он гоҳ Дониёл дар китъаи худ хоҳад истод, то шаҳодати худро бидиҳад». Manuscript Releases, volume 21, 437.

Мавзӯи ғолиби ҷанги ибтидоии Люсифер дар осмон иртибот буд. Ё нуроваре буд, ки аз мақоми худ истифода мебурд, то иштибохро ба зехни фариштагони муқаддас талқин намояд. Ба мо гуфта шудааст, ки фариштагоне, ки андешаҳои исёнгаронаи ӯро дар худ пазируфтанд, ҳатто дарк ҳам накарданд, ки маҳз Люсифер буд, ки онҳоро фирефта сохта буд, то он чизҳоро дар бораи Худо биандешанд, ки дертар ба онҳо бовар карданд. Ё чунон нозуккор буд, ҳамон гуна ки бо Ҳавво дар боғ буд, ки фариштагоне, ки замоне муқаддас буданд, ба ин бовар омаданд, ки фикрҳои, ки Шайтон дар зехни онҳо кошта буд, фикрҳои аслии ҳуди онҳо мебошанд. Он тухмҳо, дар ниҳоят, самари ҳалокати абадиро ба бор оварданд.

Ҷанги охирин, ки дар осмони аввал ба вуқӯъ мепайвандад, наздик аст оғоз гардад, ва он на дар бораи фирефтани фариштагони муқаддас аст ва на дар бораи фирефтани Ҳавво аз ҷониби Шайтон, балки бештар дар бораи фирефтани тамоми инсоният аз ҷониби ӯст тавассути раванди фасодшудаи иртибот, ки ҳамчун чизе дар осмонҳо муаррифӣ мегардад. Сухан дар бораи Шабакаи Ҷаҳонии Интернет аст, ки Шайтон онро истифода мебарад, то андешаҳоро дар зехни одамон талқин намояд, бе он ки он одамон бидонанд, ки ба дурӯғе имон овардаанд, ва бо ин амал нишон додаанд, ки ҳақиқатро дӯст намедоранд. Ин расули Павлус буд, ки баён дошт, ки дар «рӯзҳои охир» одамон дурӯғеро хоҳанд пазируфт, зеро ба «ҳақиқат» муҳаббат надоштанд. Охир, ӯ худ ҳамон таърихро дида буд, ки дар он ин амали шигифтангези Шайтон ба анҷом мерасад.

Фиреб додани инсониятро глобалистони Созмони Милали Муттаҳид ба анҷом мерасонанд, ки ҳамон қудрати аждаҳо мебошанд. Глобалистони Созмони Милали Муттаҳид дар нубувват аз подшоҳон ва тоҷирон иборатанд. Подшоҳон ҳукуматҳо мебошанд, ва бузургчӯсҳои технологӣ ва миллиардерҳои чандмиллатӣ — тоҷирон мебошанд.

Ҷанг аз қонуни якшанбе оғоз меёбад; дар он вақт Иёлотҳои Муттаҳида подшоҳи асосии он даҳ подшоҳ мегардад. Он гоҳ Иёлотҳои Муттаҳида акнун ҳамчун аждаҳо сухан гуфтааст, ва ҳамин тавр анҷоми подшоҳии шашуми ҳайвони заминро нишон медиҳад. Сипас он берун меравад, то тамоми ҷаҳонро ба воситаи мӯъҷизоте, ки бояд дар ҳузури ҳайвон ба амал оварад, фиреб диҳад,—мӯъҷизоте, ки ҳамчун аз осмон фуруд овардани оташ тасвир шудаанд.

Ва ӯ мӯъҷизаҳои бузурге ба амал меоварад, ба тавре ки оташро аз осмон бар замин дар пеши назари мардум фуруд меоварад. Ваҳй 13:13.

Ҳангоме ки устухонҳои хушки мурдагони эҳёшуда, ки дар кӯча кушта шуда буданд, ҳамчун нишоне ба осмон бардошта мешаванд, ҳамзамон дар осмон мӯъҷизаи дигаре низ падида меояд.

Ва дар осмон аломати дигаре падида омад; ва инак, аждаҳои бузурги сурх, ки ҳафт сар ва даҳ шох дошт, ва бар сарҳояш ҳафт тоҷ буд. Ваҳй 12:3.

Аждаҳои бузурги сурх — Шайтон аст, аммо ҳамзамон Руми бутпараст низ ҳаст.

«Пас, ҳарчанд аждаҳо, пеш аз ҳама, Шайтонро ифода мекунад, аммо ба маънои дуввум, он рамзи Рими бутпараст аст». The Great Controversy, 439.

Аждаҳор Шайтон аст, ва дар татбиқи дуввум аждаҳор Руми бутпарастро ифода мекунад. Дар таърихи таваллуди Масеҳ аждаҳори Руми бутпараст тасвир шудааст; аммо татбиқи комили нубуввати аждаҳор дар «рӯзҳои охир» аст. Дар «рӯзҳои охир» аждаҳор тавассути даҳ подшоҳи Созмони Милали Муттаҳид ифода меёбад. Онҳо на дар таърихи таваллуди Масеҳ, балки дар таърихи таваллуди яксаду чилу чор ҳазор зоҳир мешаванд, ки таваллуди онҳо ба воситаи таваллуди Масеҳ намунасозӣ шуда буд.

«Подшоҳон ва ҳокимон ва волиён бар худ нишонаи зиддимасеҳро ниҳодаанд ва ҳамчун аждаҳо тасвир шудаанд, ки меравад то бо муқаддасон — бо онҳое ки аҳкоми Худоро нигоҳ медоранд ва имони Исоро доранд — ҷанг кунад». Testimonies to Ministers, 38.

Даҳ шоҳи аждаҳо рамзи иттиҳодияи он мебошанд; ҳафт сари он, ки бар онҳо тоҷҳо ҳастанд, онро ҳамчун сари ҳафтуми ҳашт подшоҳии пешгӯии Китоби Муқаддас муайян мекунанд, чунонки ҳам дар ҳайкали Набукаднесар дар боби дуҷуми Дониёл, ва ҳам дар ҳашт сари Ваҳй боби ҳадаҳум тасвир ёфтааст. Созмони Милали Муттаҳид «аломати дигаре дар осмон» аст, маҳз дар ҳамон вақт ки байрақ, ки дар кӯчае, ки аз миёни водии устухонҳои хушки мурда мегузарад, таваллуд ёфтааст, ба осмон барафрохта мешавад. Аждаҳо ва зан ҳамчун аломатҳо дар осмон ҳангоми қонуни якшанбе зоҳир мешаванд, ки он ҳамчунин айнан ҳамон нуқтаест, ки ҳайвони баҳрии католикизм низ «аз дунболаш бо ҳайрат меравад».

Ва яке аз сарҳои ӯро дидам, ки гӯё то ба марғ захмдор шуда бошад; ва захми марговари ӯ шифо ёфт; ва тамоми ҷаҳон аз пайи ҳайвон ба ҳайрат афтод. Ваҳй 13:3.

Ҷаҳон аз пайи ҳайвони баҳрии папавӣ, «баъд аз» шифо ёфтани захми марговараш, дар ҳайрат мемонад, ва он дар вақти қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида шифо меёбад. Парчам, аждаҳо ва ҳайвон — ҳама аз ҳамон оғоз, яъне аз вақти қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида, мавриди ҳайрати мардум қарор мегиранд. Набии козиб дар ҳамон айни замон муҳимтарин мӯъҷизаҳои фиребандаи шайтонӣ ۱) зоҳир месозад, зеро маҳз дар ҳол баъд аз қонуни якшанбе, вақте ки набии козиб тоза ба суҳан гуфтаи ҳамчун «аждаҳо» оғоз кардааст, вай барои фиреб додани тамоми ҷаҳон пеш меравад, ва фиреби худро аз осмон ба анҷом мерасонад.

Ва ҳайвони дигареро дидам, ки аз замин боло меомад; ва ӯ ду шох монанди барра дошт, ва мисли аждаҳо суҳан мегуфт. Ва тамоми қудрати ҳайвони аввалро пеши ӯ ба амал меоварад, ва сабаб мегардад, ки замин ва сокинони он ба ҳайвони аввал, ки захми марговараш шифо ёфта буд, сачда кунанд. Ва қорҳои аҷоибӣ бузург ба ҷо меоварад, ба тавре ки дар назари одамон оташро аз осмон бар замин фуруд меоварад. Ваҳй 13:11–13.

Ҷанге ки дар осмони сеюм оғоз ёфт, дар осмони якум ба анҷом мерасад. Иттиҳоди сегонаи аждаҳо, ваҳшӣ ва пайғамбари козиб дар Китоби Муқаддас ва Рӯҳи Нубувват ҳамчун эътилофи шарир шинохта шудааст. Ҳангоми қонуни якшанбе, иттиҳоди сегона тамоми ҷаҳонро дар ҷанг алайҳи зан роҳбарӣ кардан оғоз мекунад, дар ҳоле ки ба сӯи Ҳармаҷидӯн

пеш меравад. Ҳангоми қонуни якшанбе, онҳо мавқеъҳои худро дар майдони набардии осмони якум ишғол мекунад, ва он гоҳ мағлуб мешаванд! Чун Рум дар таърихи ҷаҳон се бор ба қудрат бармехезад, ҳамеша аввал душмани худро, сипас ҳампаймони худро, баъд қурбонии худро мағлуб мекунад, ва баъдан сукут мекунад.

Ва дидам, ки аз даҳони аждаҳо, ва аз даҳони ҳайвон, ва аз даҳони набии козиб се рӯи нопок, монанди қурбоққаҳо, берун омаданд. Зеро онҳо рӯхҳои девҳо мебошанд, ки мӯъҷизаҳо ба амал меоваранд ва назди подшоҳони замин ва тамоми ҷаҳон мераванд, то онҳоро барои ҷанги он рӯзи бузурги Худои Қодири Мутлақ ҷамъ оваранд. Инак, Ман чун дузд меоям. Хушо касе ки бедор меистад ва либосҳои худро нигоҳ медорад, мабодо урён гашта роҳ равад ва расвоии ўро бинанд. Ва онҳоро дар ҷое ки ба забони ибронӣ Армагеддун номида мешавад, ҷамъ овард. Ваҳй 16:13–16.

«Ҷанг дар осмон» дар «рӯзҳои охир» маҷозӣ нест; он ҷанги иртиботест, ки дар осмонҳо анҷом дода мешавад. Аз даҳони аждаҳо, аз даҳони ҳайвон ва аз даҳони пайғамбари дурӯғин «арвоҳи девҳо» мебароянд, ки «мӯъҷизаҳо» ба амал меоваранд. Калимаи «рӯх» маънои нафасро дорад, ва нафас рамзи як паём аст. Нафаси Ҳизқиёл бобии сиюҳафт устухонҳои мурдари зинда мегардонад, ва инро ба воситаи расонидани паёми Ислоҳ ба анҷом мерасонад, ки дар Китоби Муқаддас ҳамчун боди шарқӣ тасвир шудааст. «Рӯх», «бод» ва «нафас» ҳамон як калимаанд, ки ҳам дар ибронӣ ва ҳам дар юнонӣ ба он се калимаи англисӣ тарҷума шудаанд.

«Худо метавонад ба ҳар як ҷоне, ки самимона меҳаҳад ба Ё хизмат кунад, ҳаёти тоза бибахшад, ва лабҳоро бо ангишти тафсоне аз қурбонҳои ламс намояд, ва онҳоро дар ситоиши Ё фасеҳ гардонад. Ҳазорон овоз бо қудрат пур хоҳанд шуд, то ҳақиқатҳои аҷоибии Қаломи Худоро баён кунанд. Забони лакнатдор кушода хоҳад шуд, ва тарсонҷак қавӣ гардониди хоҳад шуд, то ба ҳақиқат шаҳодати далерона диҳад. Худованд қавми Худро мадад кунад, то маъбади ҷонро аз ҳар гуна нопокӣ пок созанд, ва бо Ё ҷунон иртиботи наздикро нигоҳ доранд, ки ҳангоме ки борони охирин рехта шавад, шарикони он гарданд». Review and Herald, July 20, 1886.

«Арвоҳе», ки аз даҳони аждаҳо, аз даҳони ҳайвон ва аз даҳони пайғамбари козиб берун меоянд, паёмҳои шайтонӣ мебошанд. Дар ҷанги аввал дар осмони сеюм — ин иртибототи фосид буд, ки тавассути барандаи нури фосидшуда тасвир мегардид. Дар ҷанги охир дар осмони якум — боз ҳам, ин иртибототи фосид мебошад. Он иртибототи фосиде, ки Шайтон дар ҷанги осмони сеюм истифода бурд ва боз дар ҷанги осмони якум истифода хоҳад шуд, мезмеризм буд, ки дар замони муосир онро гипноз меноманд.

«Мардон ва занон набояд илмеро омӯзанд, ки ҷӣ гуна зехни онҳоро, ки бо онҳо муошират доранд, ба асорат оваранд. Ин ҳамон илмест, ки шайтон таълим медиҳад. Мо бояд ба ҳар ҷизи аз ин қабил муқобилат намоем. Мо набояд бо мезмеризм ва гипнотизм сарукор дошта бошем — илми он касе, ки мақоми аслии худро аз даст дод ва аз сахнҳои осмонӣ ронда шуд». Дастанвиси 86, 1905.

Имрӯз гипноз дар ҷаҳон тавассути азимҷуссаҳои технологӣ ба воситаи шабакаи ҷаҳонӣ анҷом дода мешавад, ки аз он чи «илми рекламаи муосир» номида мешавад, истифода

мебарад, аммо дар асл он олитарин тақомулёбии илми кӯҳнаи шайтонӣ — гипноз аст. Глобалистон, азимчуссаҳои технологӣ ва миллиардерҳо қасд доранд тӯмаи худро дар «тор»-и фиребе ба ۛ андозанд, ки аллакай дар саросари ҷаҳон барқарор шудааст. Агар хоҳед, ин амалиёти равонии Шайтон бар тамоми ҷаҳон аст. Маҳз паёмҳои шайтонӣ ҷаҳонро ба сӯи Армагеддон мебаранд, ва он паёмҳои шайтонӣ дар осмонҳо дар ҳамон айне эълон карда мешаванд, ки се фаришта низ дар осмонҳо паёми Масеҳро эълон мекунанд.

Ва ман фариштаи дигареро дидам, ки дар миёни осмон парвоз мекард ва Инҷили ҷовидонӣ дошт, то онро ба сокинони замин, ба ҳар миллату қабила ва забону қавм мавъиза кунад, Ва бо овози баланд мегуфт: Аз Худо битарсед ва Ёро ҷалол диҳед, зеро соати доварии Ё фаро расидааст; ва ба Ё, ки осмон ва замин ва баҳр ва чашмаҳои обҳоро офаридааст, сачда кунед. Ва фариштаи дигаре аз ақиби ӯ омад ва гуфт: Бобил афтод, афтод, он шаҳри бузург, зеро ҳамаи халқҳоро аз майи ғзаби зинои худ нӯшонидаст. Ва фариштаи сеюм аз паси онҳо омад ва бо овози баланд гуфт: Агар касе ба ҳайвон ва ба сурати он сачда кунад ва нишони онро бар пешони худ ё бар дасти худ қабул намояд, Ҳамон кас аз майи ғзаби Худо хоҳад нӯшид, ки беомезиш дар косаи хашми Ё рехта шудааст; ва ӯ дар ҳузури фариштагони муқаддас ва дар ҳузури Барра бо оташ ва кибрит азоб хоҳад кашид; Ва дуди азоби онҳо то абадулобод боло меравад; ва онҳое ки ба ҳайвон ва ба сурати он сачда мекунанд ва ҳар кӣ нишони номи онро қабул мекунад, шабу рӯз оромӣ надоранд. Ваҳй 14:6–11.

«Рӯҳҳо»-е, ки аз ҳар як узви иттиҳоди сегона берун меоянд, аз даҳони онҳо мебароянд. Сухан гуфтани як миллат амали ҳукумати он аст.

«Сухан гуфтани миллат амали мақомоти қонунгузор ва судии он аст». «Муборизаи Бузург», 443.

Ба Ирмиё ваъда дода шуд, ки агар ӯ гандумро аз қоҳ ҷудо кунад ва ба қоҳ бознагардад (гарчанде ки қоҳ метавонист назди ӯ бозгардад), Худо ӯро «даҳони» Худ хоҳад гардонид.

Ман дар маҷлиси масҳаракунандагон нанишастам ва шодӣ нанамудам; ман ба сабаби дасти Ту танҳо нишастам, зеро Ту маро аз хашм пур кардаӣ. Чаро дарди ман доимист, ва захми ман бебарқарор аст, ки аз шифо ёфтан сар метобад? Оё Ту барои ман тамоман мисли дурӯғӯ хоҳӣ буд, ва мисли обҳое ки қатъ мегарданд? Бинобар ин Худованд чунин мегӯяд: Агар ту бозгардӣ, он гоҳ Ман туро боз хоҳам овард, ва ту пеши Ман хоҳӣ истод; ва агар гаронбаҳоро аз нопок ҷудо кунӣ, ту мисли даҳони Ман хоҳӣ буд; бигзор онҳо назди ту бозгарданд, аммо ту назди онҳо бознагард. Ирмиё 15:17–19.

Ирмиё миллириёро дар ноумедии аввалинашон намояндагӣ мекунад, ки гумон доштанд Худо дурӯғ гуфтааст. Худо дурӯғ нагуфта буд; Ё танҳо дасти Худо бар хатое дар ҷадвали соли 1843 ниҳода буд. Ба Ирмиё ваъда дода шуд, чунон ки ба онҳое ки дар 18 июли соли 2020 ноумед шуданд, ваъда дода шудааст: агар онҳо худро аз шахсони аҳмақ ва таълимоти шайтонӣ, ки пеш аз он ноумедӣ ҳузур доштанд, ҷудо намојанд, он гоҳ Худованд Ирмиё ва онҳоро, ки ӯ намунаи онҳост, «даҳони» Худ хоҳад гардонд. Ҷадвали соли 1843 дар иҷрои амре тартиб дода шуда буд, ки дар боби дуюми Ҳабакқук дода шудааст.

«Вақте ки воизон ва нашрияҳои Омадани Дуюм бар “имони асли” истода буданд, шаҳодати муттаҳиди онҳо ин буд, ки наشري чадвал иҷрои Ҳабаққук 2:2, 3 мебошад. Агар чадвал мавзӯи нубувват буд (ва онҳое ки инро инкор мекунанд, имони аслиро тарк мекунанд), пас аз ин бармеояд, ки то соли 2300 рӯз бояд аз соли 457 то м. ҳисоб карда шавад. Зарур буд, ки соли 1843 аввалин вақти интишорёфта бошад, то ки “рӯъё” “таъхир кунад”, ё ин ки замони таъхире вучуд дошта бошад, ки дар он гурӯҳи бокирагон бояд бар мавзӯи бузурги вақт ғофилу хуфта мегаштанд, андаке пеш аз он ки онҳоро Фарёди Нимашаб бедор созад». James White, Second Advent Review and Sabbath Herald, Volume 1, Number 2.

Худованд ба воситаи Ҳабаққук ба миллериён амр фармуд, ки чадвали соли 1843-ро таҳия намоянд, ва он хатое дар бар дошт, ки Худованд дасти Худо бар он ниғаҳ дошта буд. Аз ҳамин сабаб Ирмиё баён мекунад, ки ноумедии ӯ аз дасти Худо буд. Вақте ки баъд аз он ноумедӣ Худованд миллериёро боз ба боби дуёми Ҳабаққук раҳнамун сохт, онҳо ваъдаро диданд, ки агарчи рӯъё таъхир кунад, бояд онро интизор шаванд, зеро он дурӯғ нахоҳад гуфт, ва дар анҷом «сухан хоҳад гуфт».

Рӯъёе, ки «сухан мегуфт», мазмунӣ паёми нубувватиро ифода мекард; ва ваъда ба Ирмиё ин буд, ки агар ӯ навмедиро аз худ дур созад, ба ғайрати нисбат ба паём, ки пеш аз навмедӣ дошт, бозгардад, ва агар фарқиятро миёни гандум ва коҳ барқарор намояд, ӯ «даҳони» Худо хоҳад буд ва паёми Фарёди Нисфи Шабро пешниҳод хоҳад кард.

Зеро рӯъё ҳанӯз барои вақти муайян аст, ва дар охир сухан хоҳад гуфт ва дурӯғ нахоҳад гуфт; агарчи таъхир кунад, онро интизор шав, зеро ки ҳатман хоҳад омад, таъхир нахоҳад кард. Ҳабаққук 2:3.

Онҳое ки тавассути Ирмиё муаррифӣ шудаанд, ҳам дар ҳаракати фариштаи якум ва ҳам сеюм, ки амри бозгаштро иҷро мекунанд, дар ҷанги зидди иттиҳоди шарир, бар майдони набарди осмони якум, «даҳони» Худованд хоҳанд буд. Онҳо паёми Нидои Нимашабро пешкаш хоҳанд кард. Онҳое ки тавассути Ирмиё муаррифӣ шудаанд, ҳоло «овоз»-ро дар биёбон мешунаванд. Сеюним рӯзи рамзӣ рамзи биёбони нубувватист.

Овози нидокунандае дар биёбон: «Роҳи Худовандро омода созед, тариқи ҳамворе дар саҳро барои Худои мо рост кунед. Ҳар водӣ баланд хоҳад шуд, ва ҳар кӯҳ ва теппа паст хоҳад гардид; ва қачӣ рост хоҳад шуд, ва ҷойҳои ноҳамвор ҳамвор хоҳанд гардид; Ва ҷалоли Худованд ошкор хоҳад шуд, ва тамоми башар онро яқоя хоҳанд дид, зеро даҳони Худованд инро гуфтааст». Ишаё 40:3–5.

Мо баррасии ҷанги охири ҷанги имтиҳониро, ки дар осмони сеюм оғоз ёфта, дар мақолаи навбатӣ дар осмони аввал ба поён мерасад, идома хоҳем дод.

Он гоҳ ҳамаи мидъениён ва амалекиён ва фарзандони шарқ чамъ омада, гузашта рафтанд ва дар водии Изреѐил урду заданд. Вале Рӯҳи Худованд бар Гидѐун нозил шуд, ва ӯ карнай навохт; ва Абиѐазер аз пайи ӯ чамъ омад. Ва ӯ дар тамоми Манашше қосидон фиристод; ва онҳо низ аз пайи ӯ чамъ омаданд. Ва ба Ошер, ва ба Забулун, ва ба Нафтоли қосидон фиристод; ва онҳо боло омада, ба пешвози онҳо баромаданд. Доварон

6:33–35.